

hvorvidt der maatte være Anſvar ved at ordinere Candidater, der ikke have affjent de 5 første Aar af deres Børnepligt, og hvorvidt Saadanne kunne vente at komme i Betragtning med deres Anſøgninger. Saaledes vilde Biſkopperne rimeligviis ogſaa blive fritagne for i den Henseende at have noget misligt Anſvar.

Ordføreren: Jeg ſkal ikke gaae ind paa den Række af Betragtninger, ſom den ſidſte ærede Taler udførte, men blot bemærke, at jeg ikke veed, om der ikke var en Miſforſtaaelse tilſtede i det hele Foredrag. Det forekom mig nemlig, ſom om den høitærværdige Taler gik ud fra den Forudsætning, at den ordinerede Mand efter Forſlaget vilde komme til i Krigstid at gjøre Krigstjeneste, men Meningen med Forſlaget er jo nu juſt meget tydelig den, at naar en Mand bliver ordineret, efterat have opfyldt en vis Deel af ſin Børnepligt — og før vil Regjeringen ikke ordinere ham —, da bliver han udſlettet af Rullen. Udbryder der Krig, kan han vel ikke udſlettes af Rullen paa Grund af Ordination, men Regjeringen vil derfor heller ikke i Krigstid kalde ham og lade ham ordinere. Loven vil alſaa tilſtede ad adminiſtrativ Bei paa enhver Maade at holde den ordinerede Mand udenfor Krigen efter hans Ordination. Regjeringen vil ikke lade Noget ordinere, ſom den ikke kan fritage for Reſten af hans Børnepligt, og der vil ſølgelig eſ. er den Brug, ſom Regjeringen har udtalt, at den vil gjøre af Loven, ikke blive Tale om Krigstjeneste af nogen ordineret Mand.

Jesſen: Maatte jeg blot ſvare den ærede Miniſter paa, hvad han før ytrede, at jeg paa ingen Maade er bleven overbeviſt ved den Indſtilling, ſom nu foreligger om, at man ikke ſkulde kunne have opnaaet det Reſultat, ſom Regjeringen tilſtræbte, derſom Regjeringen ſelv ſtærkere havde holdt faſt ved ſit eget Forſlag og ſtøttet den Anſkuelse, ſom Landſtthinget vedkjendte ſig ved den Afſtemning, ſom fandt Sted her ved 3die Behandling af Sagen. Thi vel veed jeg, at Landſtthinget ikke har nogen ſtor Styrke, naar det

ikke ſtøttes af Regjeringen, men jeg veed paa den anden Side, at, naar Landſtthinget og Regjeringen ere enige, da ligger der deri en meget ſtor Magt. Det forekommer mig alſaa ikke, at den Indſtilling, ſom nu foreligger, paa nogen Maade vidner om, at ikke Regjeringens Forſlag kunde være blevet fat igjennem, derſom Regjeringen havde holdt derpaa.

J. C. Jacobsen: Jeg har hidtil været i meget ſtor Tvivl om, hvorvidt det var rigtigt og forſvarligt at ſtemme for Fællesudvalgets Indſtillinger, men, efterat jeg idag har hørt den ærede Juſtitiſminſters Udtaleſer, er min Tvivl bleven hævet. Det ſlaaer klart for mig, at jeg maa ſtemme imod dem efter den Maade, hvorpaa den ærede Miniſter nys beſvarede de Bemærkninger, der vare fremkomne fra Udvalgets Ordfører. Den ærede Juſtitiſminiſter udtalte ſig jo viſtnok i det Dieblit ikke — ſkjøndt dette dog ikke forekommer mig at ligge klart for, men jeg antager det ikke — ſom den ſamlede Regjeringens Repræſentant, hvad han iøvrigt erklærede ſig at være i denne Sag. Men, naar en Miniſter, den eneſte tilſtedeværerende Repræſentant for Regjeringen, har udtalt ſig om et Spørgſmaal, der for mig ſtiller ſig ſom et aldeles nødvendigt Supplement til Loven, naar man vedtager denne, ſaaledes ſom den høitærede Juſtitiſminiſter her har gjort, ſaa anſeer jeg det for urigtigt at ſtemme for ſamme.

Juſtitiſminiſteren: Jeg ſkal i Anledning af, hvad der fremkom fra den ſidſte ærede Taler, blot bemærke, at jeg udtrykkelig før erklærede, at efter min Opfattelse ligger det Punkt, ſom af den ærede Ordfører blev fremhævet, udenfor denne Sag, og jeg gjorde før kun gjældende, at jeg mødte ſom Regjeringens Repræſentant i denne Sag.

Lehmann: Løv jeg i Anledning af den ſidſte Bemærkning af den ærede Juſtitiſminiſter ſpørge ham, om Cultuſminiſteren da er entig i det Reſultat, der nu foreligger, thi vi have jo Alle været Vidne til, at han i ſin Tid erklærede, at det Regjeringſforſlag, der da forelaa, var det Yderſte, hvortil han vilde kunne